

- zobowiązanie Republiki Greckiej do zapłaty zaproponowanej okresowej kary pieniężnej w wysokości 23 753,25 EUR za każdy dzień zwłoki w wykonaniu wyroku wydanego w sprawie C-149/14, od dnia ogłoszenia wyroku w rzeczonyj sprawie do dnia wykonania wyroku wydanego w tej sprawie;
- zobowiązanie Republiki Greckiej do zapłaty ryczału, którego dzienna stawka wynosi 2639,25 EUR, od dnia ogłoszenia wyroku w sprawie C-149/14 do dnia, w którym zostanie wydany wyrok w niniejszej sprawie lub do dnia wykonania wyroku wydanego w sprawie C-149/14, jeżeli nastąpi ono wcześniej, oraz, o ile rzeczona kwota nie będzie wyższa, nałożenie minimalnego ryczału w wysokości 1 310 000 EUR;
- obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Na podstawie art. 260 ust. 1 TFUE Republika Grecka jest zobowiązana do podjęcia środków koniecznych do zastosowania się do wyroku Trybunału w sprawie C-149/14. Niemniej jednak Republika Grecka nie podjęła wszystkich środków koniecznych do zastosowania się do sentencji rzeczonyj wyroku. W szczególności Republika Grecka nie ustanowiła programów działania dotyczących stref zagrożenia charakteryzujących się obecnością zbiorników wód powierzchniowych i gruntowych zanieczyszczonych azotanami pochodzenia rolniczego. W konsekwencji Komisja postanowiła wnieść do Trybunału niniejszą skargę.
2. W swojej skardze Komisja wnosi do Trybunału o zobowiązanie Republiki Greckiej do zapłaty ryczału, którego dzienna stawka wynosi 2639,25 EUR, i okresowej kary pieniężnej, której dzienna stawka wynosi 23 753,25 EUR. Kwoty ryczału i okresowej kary pieniężnej zostały obliczone z uwzględnieniem wagi i czasu trwania naruszenia, a także skutku odstraszącego na podstawie zdolności płatniczej wspomnianego państwa członkowskiego.

(¹) EU:C:2015:264.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale ordinario di Torino (Włochy) w dniu 11 kwietnia 2019 r. — Techbau SpA/Azienda Sanitaria Locale AL

(Sprawa C-299/19)

(2019/C 213/15)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale ordinario di Torino

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Techbau SpA

Strona pozwana: Azienda Sanitaria Locale AL

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 2 pkt 1 dyrektywy 2000/35/WE ⁽¹⁾ stoi na przeszkodzie przepisowi krajowemu, takiemu jak art. 2 ust. 1 lit. a) dekretu ustawodawczego nr 231 z dnia 9 października 2002 r., który wyłącza z pojęcia „transakcji handlowej” — rozumianej jako umowy „wiążące się wyłącznie lub głównie z dostawą towarów lub odpłatnym świadczeniem usług” — a tym samym ze swego zakresu stosowania umowę zamówienia na roboty budowlane, bez względu na to, czy chodzi o zamówienia publiczne czy prywatne, w szczególności umowę zamówienia publicznego na roboty budowlane w rozumieniu dyrektywy 93/37/EWG ⁽²⁾?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/35/WE z dnia 29 czerwca 2000 r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych (Dz. U. 2000, L 200, s. 35).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 93/37/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r. dotycząca koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane (Dz. U. 1993, L 199, s. 54).

Skarga wniesiona w dniu 12 kwietnia 2019 r. — Komisja Europejska/Republika Czeska

(Sprawa C-305/19)

(2019/C 213/16)

Język postępowania: czeski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Ondrůšek, K. Talabér-Ritz, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Czeska

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że Republika Czeska, nie zapewniając, by w budynkach o całkowitej powierzchni użytkowej większej niż 500 m², dla których zostało wydane świadectwo charakterystyki energetycznej zgodnie z art. 12 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/31/UE ⁽¹⁾ z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie charakterystyki energetycznej budynków i które są często odwiedzane przez ludność, były umieszczane świadectwa charakterystyki energetycznej, uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na podstawie art. 13 ust. 2 tej dyrektywy;
- obciążenie Republiki Czeskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Artykuł 13 ust. 2 dyrektywy 2010/31/UE przewiduje zobowiązanie do wystawiania świadectwa charakterystyki energetycznej, wydanego zgodnie z art. 12 ust. 1 dyrektywy w przypadkach, gdy budynek o powierzchni użytkowej większej niż 500 m² jest często odwiedzany przez ludność.